

— Ты можешь да кажешь още , че чудотворецъ-тъ ще ся повърне, ако му ся молятъ ревностно тукашни-ты Христіане. Това ще ти даде повече литіи, кои-то още много врѣмя щѣтъ пълнять твое-то блюдо.

Калугерь-тъ още мълчеше и смѣташе; най-сѣтиѣ рече:

— Нѣка бжде! Святи Димитрій е твой!—Брой злато-то.

— Извади ми чудотвореца изъ иконостаса. Злато-то е тукъ, рече Ясень, извади изъ пазухъ-тѣ си дългъ кесіѣ, отвърза ѣ и показа злато-то.

Калугерь-тъ въ кавалерско-то облѣкло наслони малкъ-тѣ лѣствицѣ и свали иконъ-тѣ, извади ѣ изъ иконостаса, сложи ѣ, обывы ѣ въ платно, тогасъ цѣлыя свитѣкъ обвы въ нѣкакъвъ стихарь, обвѣза го съ вѣже и прѣдаде Ясеню. Ясень му наброи злато-то.

Додѣто ся занимавахъ около иконъ-тѣ и брояхъ пары-ты, помежду тыя человекы владѣше пълно съгласіе, като че ли никога не е имало помежду имъ споръ и бой. Калугерь-тъ бѣ весель; шегуваше ся.

Когато единый имаше въ рѣцѣ-тѣ си свитѣка, а другый пары-ты, калугерь-тъ рече:

— Ала на моѣ странѣ остая още кривдина: образъ за злато—глава за главъ; хайде де, добро е; нѣ азъ имамъ още едно тежко условіе, да огласѣ това народу отъ амвона, а ты нѣмашъ нищо друго.

— Азъ ти ся емчѣ, какво никога не щѣ да ся срѣщна съ тебе, нито пакъ щѣ идѣ у оныя кѣщи, дѣто ходишь ты ношѣ. Азъ ходяхъ тамъ само зарадъ тебе, а да идѣ пакъ, то бы было само тогасъ, кога-то ты не си одържеше условіе-то.

— Ехъ, махнѣ съ рѣкѣ калугерь-тъ; инди нѣка бжде тѣй!